

Det kongelige barne- og likestillingsdepartementet
Postboks 8036 DEP
No – 0030 Oslo

Høring NOU 2016:16 ny barnevernslov – *Sikring av barnets rett til omsorg og beskyttelse*

Det vises til høringsbrev av 7.11.2017, vedrørende ovennevnte med invitasjon for høringsinstanser å komme med uttalelse innen 30.1.2017.

Hva mangler i utredning og lovforslag

1. Foreldrenes anke- og klagemuligheter

Marker kommune vil bemerke at utvalget til tross for tittelen på utredningen; *Sikring av barnets rett til omsorg og beskyttelse* har valgt å ikke drøfte problematikken rundt foreldrenes mulighet til å anke versus barnas rett til å leve i stabilitet og forutsigbarhet. Slik som loven i dag fungerer har foreldrene anledning til å anke på vedtak fra Fylkesnemnd, tingrett og lagmannsrett uten noen begrensninger etter tid eller antall klager. Videre kan foreldrene en gang pr år kreve å få omsorgen tilbakeført. Vi presiserer at bakgrunnen for en omsorgsovertagelse er å sikre barn en forutsigbar og trygg omsorgssituasjon og en positiv utvikling. Foreldrenes sterke posisjon i barnevernloven bidrar til det motsatte. Det vises i den forbindelse til at barn skal gis anledning til uttalelse når saker skal behandles i retten hver gang. Dette i seg selv kan være en stressfaktor for barnet som tidvis opplever at deres rett til stabilitet og forutsigbarhet settes på prøve av rettssystemet. Samtaler med talspersoner i hver rettsrunde bidrar også til økt usikkerhet rundt barnets bo- og omsorgssituasjon.

2. Manglende tydelighet på hva som er nødvendig kommunestørrelse for å kunne ivareta det foreslåtte økte ansvaret for barneverntjenester.

I lovforslaget legges det opp til at omfattende områder skal overføres fra Bufetat og til kommunene. Vår forståelse er at det kan se ut til at lovgiver har lagt til grunn at kommunereformen er gjennomført eller at kommuner har jobbet ut interkommunale ordninger. Uten klare føringer for hvor store kommunene må være for å kunne ivareta de økte oppgavene mener vi at det er risiko for at forsvarlighetskravet i barnevernloven ikke ivaretas.

3. Manglende økonomiske konsekvenser med de foreslåtte lovendringene

De nye oppgavene som overføres fra Bufetat til kommunene er omfattende og kostbare. Vår erfaring er at det er ressursfattighet i kommunene og en risiko for at sårbare grupper settes opp mot hverandre. For å sikre at barneverntjenesten får tilstrekkelige ressurser til å løse alle de nye lovpålagte oppgavene innenfor forsvarlighetskravet må det øremerkede tilskudd til.

Innspill fra Marker Kommune til Utredning om ny barnevernslov; – Sikring av barnets rett til omsorg og beskyttelse.

Marker kommune ønsker først å kommentere innspill 7.5.1.4 *Forslag om å oppheve § 2-1 tredje ledd om folkevalgt organ.*

Ettersom Marker kommune er en av de få kommunene som har en politisk oppnevnt barnevernsnemnd og på bakgrunn av våre positive erfaringer med denne oppfordrer vi til at det fortsatt vil være anledning til å ha et politisk folkevalgt organ som ivaretar oppgaver av mer overordnet karakter.

Marker kommune har i flere perioder hatt en politisk oppnevnt barnevernsnemnd. Denne nemnden har ikke behandlet klientsaker, men har fungert som et bindeledd mellom politiske ledelse gjennom politisk representasjon og kommunens barnevernfaglige administrasjon. Tema for møtene har vært av overordnet karakter med blant annet fortløpende rapportering fra barneverntjenesten på antall saker og generell utvikling, barneverntjenestens arbeidssituasjon med hensyn til slitasje, risiko, trusler og vold, samt økonomisk situasjon i forhold til budsjett. Det har videre vært gjennomført opplæring av de folkevalgte i prinsipper som ligger til grunn for lov om barneverntjenester og problemstillinger på generelt grunnlag som barneverntjenesten opplever har vært mulig å drøfte med politisk representasjon. Ordningen har vært evaluert og både politikere og barneverntjenestens administrasjon ser stor nytte av mulighet for denne gjensidige informasjonsutvekslingen.

Kapittel 2. Mandat, sammensetning og arbeidsmåte

Vi bemerker at det kun er jurister i utvalget. Vi hadde ønsket oss et bredere sammensatt utvalg som også bestod av fagpersoner med erfaring fra barnevernsfeltet. Mandatet er avgrenses ved aldersgrensen 0 – 20 år, mens dagens barnevernlov omhandler aldersgruppa 0 – 23 år. Videre bemerkes det at de økonomiske aspektene ved barneverntjenesten er utelatt fra mandatet.

Kapittel 3. Tilpasning av loven til samfunns- og kunnskapsutviklingen – tidsriktighet

Presisering av barnets og foreldrenes etniske, religiøse, kulturelle og språklige bakgrunn. Dette anses som viktige momenter, men vil øke behovet for gode tolker og flerkulturelle barnevernfaglige hjelpetiltak som det er mangel på i dag. Dette vi igjen kunne medføre økte administrative og økonomiske utfordringer for kommunen.

Kapittel 4. Lovstruktur, språklig og teknisk forenkling

Vi støtter i all hovedsak forslagene til endring i begrepsbruken i loven, som medfører at loven blir mer tilgjengelig for befolkningen.

Kapittel 5. Regulering av grunnleggende rettigheter og prinsipper

Vi støtter lovforslaget om at barns rett til beskyttelse og omsorg er tydeliggjort i nytt lovforslag. I forhold til drøftingene rundt vektleggingen av tilknytningsteorier og psykologiske teorier, savnes relevante fagpersoner med barnevernfaglig kompetanse i utvalget. Det er ikke sannsynliggjort at barnets grunnleggende rettigheter, andre standarder og faglige prinsipper vil gi bedre utredninger av barnets situasjon.

Utvalget har ikke presisert bemanningsnorm med kompetansekrav for 1. linjen, men overlater dette til den enkelte kommune. Dette vil ikke fremme mer likhet mellom tjenester i de ulike kommunene.

Vi deler ikke lovgivers anbefaling om at barn fra 12 år skal ha partsrettigheter. Partsrettigheter innebærer at man får innsyn i all dokumentasjon i sakene, samt at man har møterett i rettsinstanser. Vårt standpunkt er at dette er for omfattende å ta inn over seg og forstå. Vi mener at barneverntjenesten i sitt arbeid skal ivareta barns medvirkning og synspunkter gjennom den ordinære saksbehandlingen. Dersom lovgiver velger å gjennomføre dette forslaget presiserer vi som blant annet da vil kreve at barn som er fylt 12 år har uttalerett til barneverntjenesten og fylkesnemnd på en god barnevernfaglig måte, vil kreve mer kapasitet og økt tilgang til egnede lokaler i barneverntjenestene. Dette vil kunne gi administrative utfordringer og økte kostnader.

Kapittel 6. Barnevernloven som en rettighetslov for barn

Barn har i dag ikke rett på tiltak fra barnevernet, selv om barnevernet har en plikt til å yte hjelp. Barn kan ta kontakt med barnevernet for å be om hjelp, men barnevernet kan ikke yte hjelp hvis foreldrene ikke gir sitt samtykke, med mindre situasjonen er så alvorlig at barnet må få et annet bosted enn foreldrehjemmet. En rettighetsfesting vil bidra til en tydeliggjøring av at det er barnets rettigheter og behov som står i sentrum for barnevernets virksomhet. Hvorvidt en rettighetsfesting i barnevernloven vil gi barnet rett til nødvendige tjenester og tiltak i praksis, er mer usikkert. I dag opplever bv.tj. at det i hovedsak er foreldrene som ønsker hjelp og ber om bistand fra barneverntjenesten for problemer de selv har eller opplever at barnet har. Vi vurderer at dette kan medføre en økt risiko for at antall klager fra foreldre, som ikke deler barneverntjenestens vurdering om tiltak i familiene basert på barnas uttalelser og rettigheter. Det er usikkert i hvilken grad rettighetsfesting er håndhevbart.

Kapittel 7 Ansvar for et trygt oppvekstmiljø, omsorg og beskyttelse

Utvalget presiserer barneverntjenestens ansvar ved å tydeliggjøre at kjerneoppgavene er å gi forsvarlig omsorg og beskyttelse når barnets omsorgssituasjon tilsier det eller barnet utsetter sin egen helse og utvikling i fare. Denne innstramningen av barneverntjenestens primæroppgaver støttes av Marker kommune. Barneverntjenestens ansvar må vurderes opp mot andre offentlige tjenester ansvar for å gi barn hjelp innen sine felt og ansvarsområder. Grensen mot andre tjenesters ansvar kan i dag være uklar.

Vi er enig i at barneverntjenestene i dag har for omfattende ansvarsområde. En vesentlig endring i denne loven er at barneverntjenestens forebyggende ansvar legges til kommunen for øvrig. Vi mener dette er et nødvendig grep for å sikre at andre instanser får økt kunnskap og innsikt i blant annet barns utvikling og symptomer på omsorgssvikt, og tar en større del i det forebyggende ansvaret. Vi erkjenner at barnevernloven i dag strever med å ivareta alle oppgaver og det er viktig at barneverntjenesten gis rom til å ivareta de lovpålagte oppgavene innenfor forsvarlighetsbegrepet.

Med en innskrenking og tydeliggjøring av barneverntjenestens ansvarsområde, vil kapasitet og ressurser frigjøres til å ivareta lovpålagte oppgaver innen barnevernets kjerneoppgaver. Mulighet for å overholde tidsfristene i barnevernloven, bedre kvalitet på saksbehandlingen og kontakten med barn og deres familier, og ikke minst raskere hjelp til utsatte barn. Det vises til nyere forskning fra NTNU ved bla professor Lichtwarck. Utvalget foreslår av barneverntjenesten ikke lenger skal ha plikt til å legge til rette for et trygt og godt oppvekstmiljø for alle barn. Flere forhold tilsier at barneverntjenesten i praksis har fått et for omfattende samfunnsoppdrag på bekostning av primæroppgaven som er å sikre at

barn og unge som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling, får nødvendig hjelp og omsorg i rett tid.

7.5.2.2 Barneverntjenestens ansvar for å samarbeide med andre offentlige tjenester

Utvalget foreslår å videreføre barneverntjenestens medvirknings- og samarbeidsplikt, og tydeliggjøre i loven at barnets behov skal være det grunnleggende hensyn i samarbeidet. Det er viktig at kommunene bygger opp en god lavterskel/forebyggende enhet for alle innbyggere i kommunen. Barneverntjenesten skal ivareta kjerneoppgavene som er å sørge for omsorg og beskyttelse til det enkelte barn. Medvirknings- og samarbeidsplikten bør videreføres slik utvalget foreslår. Det er mange kommuner som har lyktes med en forebyggende enhet som kan være gode eksempler for nye kommuner som skal slås sammen.

Kapittel 8. Særlig om samarbeid mellom barnevern og psykisk helsevern

Vi har erfart at samarbeidet mellom barneverntjenester og psykisk helsevern over tid ikke har fungert tilstrekkelig for å ivareta barnas behov for hjelp. Vi støtter lovforslaget om at samarbeidet som innbefatter alle områder av barns fysiske og psykiske helse bør forsterkes.

Kapittel 9. Meldinger til barneverntjenesten og barneverntjenestens undersøkelser – krav til dokumentasjon

Barneverntjenestene har opplevd en formidabel økning i antall meldinger og derav undersøkelser de senere år. Barneverntjenestene opplever stor økning i administrative oppgaver i barnevernssaker med mindre tid til kontakt med familiene og barna som konsekvens av økt byråkrati. Det er behov for flere ansatte i barneverntjenestene etter dagens lov. Dersom økningen i antall saker fortsetter, er det behov for ytterligere ansatte for å ivareta ytterligere administrasjonsoppgaver som følger av ny lov som bla fatte enkeltvedtak ved henleggelse av undersøkelser.

Det vises til forskning fra NTNU bla. v/professor Lichtwarck hvor den store økningen i barnevernssaker fra 1993 og fram til i dag kommer fram. Det vises også til kapittel 7 med utvalgets forslag til innskrenkning og tydeliggjøring av barneverntjenestens oppgaver. Vi mener at bekymringsmeldinger fra offentlige instanser og personer som er omfattet av meldeplikten må sende skriftlig bekymringsmelding.

Kapittel 10. Informasjonsutveksling mellom barneverntjenesten og andre tjenester og personer. Opplysningsplikt, taushetsplikt og opplysningsrett.

Dette er en presisering og tydeliggjøring innenfor komplisert forhold rundt de ovennevnte plikter. Marker kommune er tilfreds med de presiseringer som framkommer i forslaget.

Kapittel 11. Tiltakene i barnevernet.

Marker kommune støtter i hovedsak lovutvalgets forslag til tiltakene i barnevernet. Kommunen ser det som positivt at hjelpetiltak kan settes inn i hjemmet der barnet har samvær og at det innføre en hjemmel for å pålegge hjelpetiltak ovenfor samværsforeldre. Hjelpetiltak som tidligere har vært driftet av Bufetat foreslås overført til kommunene. Dette handler i all hovedsak om evidensbaserte tiltak. Nedbygging av statlige tiltak kan ikke startes før kommunene er i stand til å påta seg oppgavene. Det vises her til at evidensbaserte tiltak krever en lengre utdanning. Barneverntjenesten må derfor gis nødvendig tid til å utdanne eller ansette personell. Det presiseres at det å utdanne ansatte til å drifte evidensbaserte tiltak vil være en styrking av barneverntjenestens kvalitet på sikt, men under utdanningsforløpet vil dette medføre ressursmangel i barneverntjenestene. Vi mener det er viktig at man før og

under implementeringen sørger for at barneverntjenestene er tilført tilstrekkelig ressurser slik at barn og familier ikke berøres negativt.

Det vurderes som særdeles viktig at man i tiltaksutviklingen også fokuser på tiltak som har som mål å stabilisere familiens livssituasjon. Det vises her til rapporten fra Nordlandsforskning (2015) om at familier med sammensatte problemer og utfordringer er i behov av langvarige og stabiliserende tiltak fra mange instanser i kommunen. Det vurderes som en vesentlig at det i ny barnevernlov legges opp til å styrke kommunenes helhetlige ansvar for koordinert innsats.

Vedrørende fosterhjemsarbeidet framkommer det at statens bistandsplikt om å finne egnede fosterhjem oppheves og skal heretter være et kommunalt ansvar. Kommunene i Indre Østfold imøteser lovgivers mål om at dette kan bidra til at flere barn får fosterhjem i slekt og nettverk og at man i større grad kan lykkes med å overholde nærhetsprinsippet om at barn skal i størst mulig grad få opprettholde kontakt med sitt nærmiljø.

Indre Østfold består av 10 kommuner med et innbyggertall som varierer fra 700 til 16 000 innbyggere. Med andre ord har kommunene hver for seg veldig varierende utgangspunkt for å kunne håndtere krevende, sammensatte oppgaver. De store områdene som i ny barnevernlov er tenkt overført til kommunene forutsetter derfor at kommunene blir tilført tilstrekkelig med midler og kompetanse for å kunne håndtere oppgavene. En alvorlig konsekvens av ikke å sikre at kommunene har tilstrekkelig kapasitet er at hjelpetilbudet til utsatte barn og familier vil variere fra kommune til kommune. Indre Østfold – kommunene skårer lavt på befolkningens levekår. I barnevernstjenestens arbeid medfører dette at vi bistår familier med sammensatte problemer og utfordringer og at akutt plasseringer og omsorgsoverdragelser ligger over landsgjennomsnittet. Konsekvensene av dette er at flere av barneverntjenesten i Indre Østfold har et økonomisk merforbruk og strever med å ha en tilstrekkelig bemanning til å utføre pålagte oppgaver. Ytterligere tilføring av oppgaver krever øremerkede midler hva gjelder styrking av barneverntjenesten. Styrkingen må skje på flere områder:

- Bemanning
- Kompetanseheving
- Dekning av utgifter til godkjenningsprosessen av fosterhjem

Å ansatte dyktige og egnede fagpersoner og sette dem i stand til å jobbe med godkjenning av fosterhjem (finne ut hvilke fosterhjem som best passer til det enkelte barn, utforming av avtaleverk og veiledningsansvar mm) er tidkrevende. For at kommunene skal lykkes i å ivareta de oppgavene som i dag er lagt til Bufetat må kommunene bli tilført ressurser i minimum to år for oppgavene overføres.

Overføring av ansvaret fra stat til kommune er en krevende lederoppgave, hvor man blant annet skal finne en egnet organisering av ansvarsområder, implementering av omfattende endringer, motivere ansatte mm. For at implementeringen i størst mulig grad skal lykkes forutsetter dette at politisk nivå, kommunes administrasjon og barnevernlederne får tilstrekkelig opplæring og kunnskap i god tid før loven trer i kraft.

Kapittel 12. Hastevedtak

Vi opplever at det vil være funksjonelt og oversiktlig at de ulike hastebestemmelsene er samlet i ett kapittel i den nye loven. Vi er enig i lovutvalgets vurdering at inngrepskriteriene er i all hovedsak som før.

Vi mener det bør komme ytterligere presisering hvorledes vedtakskompetansen utenom ordinær kontortid skal ivaretas. Tenker spesielt på de større kommunene som har egne

barnevernvaktordninger, som organisatorisk, pr dags dato, ikke er plassert i ordinær barneverntjeneste. Disse ordningene har tradisjonelt benyttet seg av politiets jourhavende jurist vedtakskompetanse. Vi er enige i lovutvalgets vurdering med hensyn til at politijurister ikke har barnevernfaglig kompetanse og at dette er nødvendige egenskaper å ha for å vurdere og for å fatte hastevedtak. Dette har også betydning for forsvarlighetskravet som stilles til utførelsen av alt barnevernarbeid jfr foreslåtte § 4 og for internkontroll i barneverntjenesten. Vi mener ny lov bør gi muligheter for ytterligere delegering av vedtakskompetanse utenom kontortid. Konsekvensen av lovutkastet, vil være at barnevernleder eller stedfortreder vil måtte være tilgjengelig hele døgnet, alle årets dager. Pr nå er det slik at i tillegg til barnevernleder og stedfortreder, har alle jourhavende politijurister i angitte område hatt vedtakskompetanse. Vi har ikke forstått det slik at dette med mange politijurister har vært beskrevet som et problem med hensyn til dagens praksis. Likeledes mener vi de ulike barnevernvaktordningene rundt om i landet må sikres vedtakskompetanse på en hensiktsmessig måte. Det bør derfor åpnes for at flere enn to personer i en kommune eller et område, har vedtakskompetanse. Det er viktig at organisasjonskart for barneverntjenesten, etter ny lov, gjøres allment kjent.

§ 113 omhandler kommunens organisering av barneverntjenesten. Vi mener det bør tydeliggjøres at barneverntjenesten skal være tilgjengelig utenfor kontortid også. Vi opplever ordlyden i avsnitt 4 som litt lite barnevennlig. Det bør tydeliggjøres at barneverntjenesten skal være tilgjengelig for barn. Avsnitt 4 i §113 bør flettes inn i § 4, om forsvarlige barneverntjenester. Der bør det presiseres hva som menes med forsvarlige barneverntjenester utenfor vanlig kontortid.

Kapittel 13: Kontakt og samvær

Utvalget foreslår å tilrettelegge for mer omfattende kontakt og samvær enn praksis i dag. Nettverket til barn som bor i fosterhjem gis i lovforslaget rett til å kreve samvær med barnet. I første runde er det barnevernleder som kan avgjøre dette. Denne beslutningen kan ankes til Fylkesnemnda. Vi mener at barneverntjenesten i dag gjennom fokus på nettverkplasseringer og Familieråd har fokus på barnas rett og anledning til å ha kontakt med nettverk. Vi er bekymret for at en lovfestet rett til å kreve og til å påklage beslutninger vil medføre ytterligere stress for barnet ved at det må gi uttalelser som skal brukes i retten. Videre er det et mål med at barn skal vokse opp i fosterhjem at det skal få tid til å knytte seg. Vi mener at dette er en økt risiko for at barn i fosterhjem påføres ytterligere stress og at plasseringen ikke kommer. Intensjonen generelt er god, men må bero på en konkret vurdering av det enkelte barns beste. Mange barn sliter etter samvær og får problemer med konsentrasjon og søvn etter samværene. Det er krevende for barnet, og for fosterforeldrene som skal ivareta barnets ulike reaksjoner etter samvær.

Det framkommer i lovforslaget mulighet for andre enn barnets foreldre å kunne påklage begrensninger i samvær med barn etter omsorgsovertakelse for behandling i fylkesnemnda. Kommunen vurderer at dette vil kunne være i strid med barns behov for omsorg og beskyttelse, da det vil kunne bli en ytterligere belastning for barn ha samtale med talsperson hver gang begrensning i kontakt fattes.

I forhold til dagens kapasitet og ressurser i bv.tj., vil det være behov for flere og bedre tilrettelagte møte- og samværslokaler for å kunne tilrettelegge for samvær med flere familiemedlemmer og andre nærstående som vil trenge kompetansehevende støtte og oppfølging i for- og etterkant, og ved gjennomføring. Familiemedlemmene og andre nærstående kan være bosatt over hele landet og ha rett til dekning av reise- og oppholdsutgifter. Det er stor mangel på gode fosterhjem, beredskapshjem og institusjonsplasser i dag og mange barn risikerer derav å bli plassert geografisk i stor avstand fra samværsberettigede. Det vil være behov for flere og bedre tilrettelagte møte- og samværslokaler for å kunne tilrettelegge for samvær med flere familiemedlemmer og andre

nærstående som vil trenge kompetansehevende støtte og oppfølging i for- og etterkant, og ved gjennomføring. Ut ifra dagens kapasitet og ressurser i barneverntjenestene, vil det medføre økte utgifter.

Kapittel 14. Oppfølging av barn og foreldre etter tiltak

Marker kommune er opptatt av at barn og foreldre skal få god, forutsigbar og systematisk oppfølging etter tiltak og støtter derfor utvalgets forslag om at slik oppfølging skal styrkes. Kommunene er svært fornøyd med presiseringen om barneverntjenestens ansvar for å vurdere om det er nødvendig med endringer eller ytterligere tiltak med hensyn til oppfølgingen av barnet.

Kapittel 15. jan.

Marker kommune støtter i hovedsak lovutvalgets forslag til bosted utenfor hjemmet. Kommunen er positiv til utvalgets forslag om å lovfeste at barneverntjenesten alltid skal vurdere om noen i familie eller nettverk kan være fosterhjem og at familieråd som metode kan anvendes i rekruttering av fosterhjem i familie eller nettverk.

Kapittel 16. Partsrettigheter og ordninger som sikrer barns prosessuelle rettigheter

Marker kommune ser særlige utfordringer knyttet til å gi barn i alderen 12 år fulle partsrettigheter. Kommunen stiller spørsmålsteget om et 12 års gammelt barn kan forstå fullt ut hva det innebærer å være tilstede under en hovedforhandling i nemnda, forstå rekkevidden av den informasjon som blir tilgjengelig og tåle påkjenningene dette medfører. Kommunen savner en grundigere vurdering av om barnet i slike sammenhenger vil kunne ha forutsetninger til å gi et informert samtykke/ikke samtykke i forhold til å gjøre partsrettigheter gjeldene. Marker kommune kan derfor ikke på dette grunnlaget støtte lovutvalgets forslag. Kommunen mener heller en bør vurdere å utvide adgang til å innvilge partsrettigheter for barn under 15 år.

Å opprette en trygghetsperson for barnet vurderes å være et godt initiativ. Vi er enig i at trygghetspersonen kan fylle rollene som talsperson og trygghetsperson. Å ivareta rollen som tilsynsfører, med det mandatet tilsynsfører har i dag vurderes som urealistisk og ikke forenlig med rollen som tilsynsperson da dennes oppgave har store elementer av kontroll

Kapittel 17 Økt rettsikkerhet ved saksbehandlingen i fylkesnemndene.

Marker kommune er positiv til at barn gis anledning til å uttale seg direkte til fylkesnemndene. Av hensyn til barnet bør slik høring skje uten at partene er til stede. Det må også legges opp til en ordning hvor barnet høres på annen måte dersom barnet ikke ønsker å uttale seg direkte for nemnda eller dersom dette er utilrådelig ut fra barnets situasjon. Det er videre positivt at det lovfestes et krav om at det skal fremgå av vedtaket hvordan barnets beste er vurdert, herunder betydningen av barnets mening

Kapittel 18 Økonomiske og administrative konsekvenser.

Marker kommune savner at utvalget ikke har sett det mulig å gi et konkret anslag for de merutgiftene eller innsparingene som forslagene medfører.

Marker kommune vurderer at flere av lovforslagene vil medføre økte utgifter knyttet til tettere oppfølging av barn og foreldre, økt krav til tverrfaglig samarbeid og koordinering, økt krav til dokumentasjon og tidsfrister. Lovforslagene antas også å ville innebære økt saksforberedende arbeid for kommunen knyttet til behandling for fylkesnemnda og tingrett.

Som en relativ liten kommune er Marker kommune er opptatt av at nye oppgaver og lovkrav følges opp med statlig fullfinansiering i form av øremerkede tilskudd for disse nye oppgavene som tillegges barneverntjenesten.